

Ningú no és antipàtic

Ens és molt fàcil donar un qualificatiu a una persona sense pensar en la trascendència que pot tenir la nostra opinió.

Sonvint si algú no ens «cau» bé li penjem l'etiqueta: «antipàtic», com si això fos una característica de «l'acusat».

Segurament la simpatia prové de nostre funcionament intern, però moltes vegades veiem a les persones no tal com són sinó tal com ens ha semblat que són.

Creo que si trobem antipàtica a una persona és nostra la culpa. Pot ser més o menys sociable però mai antipàtica.

Es natural que a un caràcter tancat, introvertit, li sigui molt difícil desenrotllar-se en un ambient i necessiti un gran esforç d'adaptació. Si no ajudem a aquest caràcter és molt possible que aviat es desanimi i s'enrosqui encara més dins la seva closca, si es dona compte que als altres el defugen perquè és «antipàtic».

Potser una persona és més o menys «simpàtica» segons el contacte que hagi tingut amb els altres. Si no ha tingut ocasió de fer serviraquest d'ò, que en diuen «de gens» es trobarà desplaçat quan el treguin o surti de la barraqueta d'on fins ara no es movia.

M'ha fet gràcia una anècdota d'una estrella cinematogràfica que deia que no tenia necessitat de mirar-se al mirall. Li calia només observar l'expressió de les altres dones quan la veïen. Si era massa alegre i amable, malament rai, si el semblant s'els hi enfosquia, podia estar tranquil·la, perquè era que ella les eclipsava.

Aixís com no és aquesta una posició cristiana, doncs, per un cantó està basada en l'enveja i per l'altre en l'orgull, tampoc ho és la nostra moltes vegades. Si una persona al tractar amb nosaltres ens sembla antipàtica vol dir que no ens hem pas esforçat massa per ésser simpàtics i la seva impressió de nosaltres no serà gaire llunyana de la que ella ens ha donat.

Estic segura de que el «paper» que ens fan els altres és exacte al que els hi fem nosaltres. El seu posat depèn del nostre, el seu somriure, del nostre. Els altres són el nostre mirall. No és pas possible fer «cara espessa» a algú que ens tracta amb amabilitat. L'arrel d'aquesta paraula és la mateixa que la de «amor» i a una persona que estimem no li posem pas mala cara ni diem d'ella que és antipàtica.

Som germans de Crist i justament el seu testament diu: «Estimeu vos els uns als altres com jo us he estimat» i això estem segurs de fer-ho sempre?

Marina

En el meu nom

«Allà on dos o tres estan reunits en el meu nom, yo estic en mig d'ells» Lo que és verdaderament important és que estiguin reunits en el Teu nom. No simplement el fet d'estar reunits. Amic lector, no has observat que no hi ha res que engrandeixi tan la teva ànima com el trobar-ne un altre?

Es una persona. Té un cos més o menys agraciad, poc interessa. Parlem una estona. I vaig veient que la seva ànima va entrant dins la meua. Sembla que ya no existeixi el seu cos, ni el parlar de coses sense cap transcendència ni els temes impersonals. Es la seva ànima que està allà i sintonitza amb la meua perquè els horitzons són els mateixos que els meus. Sembla talment que mirem un mateix paisatge.

No és companyerisme, únicament. L'home té necessitat d'altri, no pot soportar l'estar tot sol. El caminar, el viatjar acompanyat fa el camí més lleu. El cantar junts dilata el pit i dona alegria a la vida. La soletat pesa.

Però això no és amistat. L'amistat és un altre cosa.

Quan estic convençut que ningú dels que m'envolten tenen el mateix pensar que jo de sobte trobo qui em comprén i reacciona de la mateixa manera, quelcom s'o-

bre en mi, i em converteix en un altre home. Aleshores tinc un amic.

Però fins on serà la nostra amistat si trobo una persona que té la mateixa aspiració de viure en Tu; si la crida divina el con mou com a mi; si trobo en ell el somni d'una vida grandiosa a la mida de la teua ànima de Home-Déu.

L'amistat fonamentada en Déu és el desig suprem d'una ànima que val. Per això dius: Allà on dos o tres estant reunits en el meu nom, allà hi soc Jo.

Beneit siguis, Senyor, si poses en el meu camí un amic, en el que hem trobi, no tal com sóc, sino tal qual voldria ser.

Beneit siguis, pels esposos, l'amor dels quals també és amistat, que fonamentan l'amor principalment en la fusió de llurs ànimes empeltades de la teua Gràcia.

Beneit siguis, Senyor, per aquells que troben el seu germà o germana una amic, fruit de la confiança i familiaritat que ha regnat en la llar pairal.

Beneit siguis, Senyor, per totes les miasmes que ennobleixen la vida.

Beneit siguis, perquè has vulgut estar-hi present...

Mn. M. Filella.

L'actualitat té un nom: Quasimodo

Barcelona ha rebut, aquests dies, la visita d'un poeta.

Aparentment, ben poca cosa enmig del gran i incessant remolí d'esdeveniments que omplen les planes dels periòdics.

No obstant, al centre de cadascun dels fets que acaparen l'atenció de la premsa mundial hi ha un home, una criatura de Déu, que sofreix fam, pressió, por, opressió...

I aquest mateix home és precisament, també, el centre de l'obra poètica de Salvatore Quasimodo, el Premi Nobel de Literatura de l'any 1959, incorporat recentment a les nostres lletres en magnífiques versions de Tomàs Garcés i de J. M. Bordas.

Poeta no pas alegre —qui pot ser-ho de debò si pensa realment en l'home?— sinó més aviat melangiós, però ple d'una serena confiança en els seus semblants.

La proximitat física del poeta durant aquests dies d'estada a Barcelona, la proximitat dels seus versos, que podem llegir en la nostra llengua en les versions abans esmentades, i, en definitiva, la proximitat espiritual de Quasimodo, íntimament preocupat per l'home d'avui, ens ha temptat de portar el seu nom a les nostres planes en unes hores de dolorosa emoció per l'assassinat, al Congo, dels tretze aviadors com patriotes del poeta.

La salvatjada dels congoleseos retorna a les nostres oïdes aquells versos de Quasimodo, que ja havíem transcrit en aquestes pàgines: «Has occit altra volta, com sempre, com occiren els pares, com occiren els animals que et veïen per primera vegada».

Alcem, amb la del poeta, la nostra veu, per tal que els fills oblidin els «núvols sangonosos», i no arribi a cap més home la flaire de la sang del germà.